

Par periodu 01.03.2021–31.05.2021.

Pārskata periodā no 2021.gada 1.marta līdz 2021.gada 31.maijam īstenoju pētniecības kompetenču pilnveidi, veicot pētniecības darbu un izstrādājot monogrāfiju praktiskās teoloģijas un baznīcas vēstures nozarē “Atdzimšana un atjaunošanās. Vai kristietība 21. gadsimtā var kļūt par sabiedrības integrālas attīstības celmlauzi un vizionāru”. Veicu pētniecības darbu Kuldīgas sv. Annas draudzes arhīvā, Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas arhīvā, Latvijas Evaņģēliski luteriskās Baznīcas Vācijā arhīvā, Latvijas Valsts arhīvā saistībā ar kustības “Atdzimšana un atjaunošanās” izveidošanos un darbību.

Viena no svarīgākajām atslēgas personām kustībā “āAtdzimšana un atjaunošanās” bija Kuldīgas draudzes mācītājs Modris Plāte. Kuldīgas draudzē M.Plāte sāka kalpot 1982.gada 1.augustā un pamazām kļuva par vispopulārāko un aktīvāko mācītāju toreizējā Latvijas Evaņģēliski luteriskā baznīcā un Latvijā. Četros viņa kalpošanas gados draudzes locekļu skaits pieauga divkārt, draudzē sākās Svētā Vakarēdiena prakses renesanse, “dievgaldnieku” skaitam četrkārsējoties, Kuldīgas draudzē bija arī lielākais dievkalpojumu skaits visā luterāņu baznīcā - gadā 223 dievkalpojumi. M.Plāte vadīja ļoti populāru Bībeles studiju kursu, kuras laikā mācīja draudzei Jaunās Derības grieķu valodas terminus, īstenoja liturģiskas reformas, psalmu dziedāšanu, liturģiskas procesijas, garīgās mūzikas koncertus, viņa kalpošanas laikā tika atjaunots dievnams un un ievilkta tam laikam reta inovācija baznīcā - centrālā apkure. M.Plāte aktivizēja draudzes padomes darbu, sēdes organizējot reizi mēnesī, aicinot tajās piedalīties jebkuru draudzes locekli, turēja vairākus dievkalpojumus nedēļā, aktivizēja diakonijas un sociālās palīdzības darbu draudzē, pirmais Latvijas evaņģēliski luteriskā baznīcā sāka noturēt dievkalpojumus Klusā nedēļā katru vakaru un Lieldienu nakts dievkalpojumu, turēt baznīcu atvērtu apmeklētājiem, izvietot baznīcā drukātus informatīvus materiālus apgaismotās vitrīnās un citus jauninājumus. Tieši M.Plātes darbības laikā 80.gados Kuldīgas draudzē izveidojas draudzes darba modelis, kuru vēlāk 90.gados, īstenojot pāreju no “padomju laika” draudzes darba modeļa pārņēma daudzas citas Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas draudzes, piemēram, arī Rīgas Luterā evaņģēliski luteriskā draudze. 1986.gadā neliela Kuldīgas draudzes locekļu daļa, kura iebilda pret draudzes jauncelsmes darbu, sāka padomju varas iestādēm sūdzēties par M.Plātes aktivitātēm. 1986.gada 24.maijā draudzes padomes sēdē piedalījās Kuldīgas rajona izpildkomitejas pārstāve, priekšsēdētāja vietniece L.Barinova un finanšu nodaļas darbiniece R.Kalniņa. Draudzes padome aktīvi nostājas sava mācītāja pusē un noraidīja dažādus pretējās puses izdomājumus un apmelojumus. 1986.gadā būtiski pieauga kristīto, iesvētīto un baznīcā laulāto skaits, Kuldīgas draudzes locekļu skaitam sasniedzot 500. Par vienu no aktīvākajiem M.Plātes kritiķiem un pretiniekiem kļuva draudzes padomes priekšsēdētājs Ā.Freimentāls. 1987.gada 3.martā draudzes sapulce, kuras sasaukšanu ierosināja vairāki draudzes locekļi, secina, ka draudzes padome nav apmierināta ar Ā.Freimentāla darbību, “rada draudzes locekļu starpā šķelšanos, apkauno baznīcu un tās darbiniekus, ar nepamatotām sūdzībām apgrūtina valsts iestādes”. Ā.Freimentāls par M.Plāti sūdzas Konsistorijā, kura ar 1987.gada 25.februāra lēmumu sūdzības noraida kā nepamatotas. Rezultātā draudzes sapulce pieprasa viņu atcelt no ieņemamā amata, par 55 balso “par”, bet 5 “atturas”. “Pret” nebalso neviens.

M.Plāte Reliģiju lietu padomes Pilnvarot“ āmelnajā sarakstā” nokļūst pēc 1987.gada 7.janvāra, kad kopā vēl ar 4 mācītājiem ieradās laikraksta “Padomju Jaunatne” redakcijā, lai iesniegtu protesta vēstuli pret laikrakstā publicēto rakstu, kurā apmelots viņa draugs, mācītājs M.Ludviks. Šajā vēstulē viņš laikrakstu apsūdzēja jaunās, M.Gorbačova iniciētās domāšanas maiņas un *perestroikas* ignorēšanā. Šī vēstule, kuru laikraksts tā arī nenopublicēja, bija sākums aktīvai kampaņai pret M.Plāti, kuras gaitā Reliģiju lietu pārvalde pieprasīja arhibīskapa Ē.Mesteram un Konsistorijai atņemt viņam tiesības kalpot Kuldīgas sv. Annas draudzē. Atsaucoties uz mācītāja lielo popularitāti Konsistorija no sākuma lūdza Reliģijas lietu padomes Pilnvarotajam atļaut M.Plātem turpināt kalpot, tomēr 1987.gada 18.marta pakļāvās Reliģijas lietu padomes spiedienam un atcēla komandējumu M.Plātem kalpot Kuldīgas sv. Annas draudzē. Pret to protestēja 19 mācītāji un atbalsta vēstuli parakstīja arī 350 draudzes locekļi. Baznīcas vadībai šādu protestu saņemšana bija pilnīgs jaunums. Luterāņu mācītāju atklāti protesti, it īpaši rakstiskā veidā, bija kaut kas pilnīgi nepazīstams pēdējos 40 gadus. Pie tam šīs vēstules bija parakstījuši arī ļoti ietekmīgi mācītāji: Teoloģijas semināra rektors R.Akmentiņš, 4

semināra pasniedzēji (J.Rubenis, J.Vanags, A.Beimanis, R.Feldmanis) un 3 no 15 prāvestiem (K.Zviedris, A. Kaminskis, A. Beimanis). Par M.Plāti aizlūdzta publiskajos dievkalpojumos. Arhibīskaps Ē.Mesters atteicās atcelt lēmumu. Viņš teica, ka "Plāte ir godājams un visu iemīļots, taču ir autoritātes, ko viņš nevar ignorēt", personiskās sarunās uzsverot, ka "Plātes atlaišanai nav reliģisku motīvu, bet ka šādu direktīvu viņš ir saņēmis telefoniski no "augšas"". Taču publiski viņš to atteicās atzīt. 1987.gada 5.maijā Konsistorija uz laiku atcēla M.Plāti no kalpošanas mācītāja amatā (suspendēja), bet M.Plāte turpināja kalpot draudzē, ignorējot Konsistorijas lēmumu. Šajā laikā Kuldīgas draudzes padome izlēma tikties uz darba sanāksmēs reizi nedēļā, lai nodrošinātu draudzes darbu vajāšanu apstākļos. Draudzes padomes darbs notika slepenības režīmā un netika protokolēts. 1988.gada 17.janvāra draudzes sapulcē M.Plāte saka: "Visas pasaules kristieši šajā situācijā iestājas un aizlūdz par mūsu draudzi un tās mācītāju. Darbu draudzē turpinām, neievērojot Konsistorijas aizliegumu."

Tā kā jau bija sākusies PSRS reliģiskās politikas liberalizācijas process, Reliģijas lietu padomes Pilnvarotajam bija apgrūtinātas iespējas izvērst tālākas represijas. 22 mācītāji iesniedza Baznīcas Sinodei aicinājumu pārskatīt šo Konsistorijas lēmumu. Publisku atbalstu M.Plātem izsaka "Helsinki - 86" grupa, netaisnīgo izturēšanos pret M.Plāti pieminot savā vēstulē valstu valdībām 1987.gada 14.maijā. Ē.Mesters un Konsistorija kļuva arvien nervozāki - "Helsinki 86" atklāti aicināja ievērot Latvijā politiskās un nacionālās brīvības, pieprasīja okupācijas izbeigšanu, un šīs grupas nostāšanās M.Plātes pusē nebija Konsistorijai patīkama. 1987.gada 3. jūnijā Konsistorija piedāvāja M.Plātem kompromisu - atjaunot viņu mācītāja amatā, ja viņš nomierinās draudzi, pārtrauks konfliktu ar vietējo izpildkomiteju, pārtrauks aizstāvēt M. Ludviku un būs paklausīgs arhibīskapam. M.Plāte šiem noteikumiem nepiekrīta. Konsistorija, saņemusi pretsparu no savu mācītāju puses, nezināja, kā lai ar to tiek galā. Tikai arvien pieaugošā neapmierinātība mācītāju un draudžu vidū ar Konsistorijas rīcību un starptautiskais spiediens no Rietumiem liek 1988.gada 26.janvārī Konsistorijai piekāpties un atjaunot M.Plātem mācītāja tiesības.

Latvijas Valsts arhīvā veicu pētniecības darbu par Reliģijas lietu pārvaldes Pilnvarotā un Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas sadarbību un savstarpējām attiecībām laikā, kad baznīcu vadīja arhibīskaps Ē.Mesters. Zīmīgs ir Reliģijas lietu padomes Pilnvarotā E.Kokara-Tropa 1986.gada 1.septembra vēstulē PSRS Reliģijas lietu padomes Uzraudzības organizācijas nodaļas vadītājam O.Rubcovam rakstītais:

"Tā, piemēram, katra gada janvārī Reliģijas lietu pilnvarotais un viņa vietnieki tiek ar luterāņu baznīcas arhibīskapu, Konsistorijas locekļiem un Teoloģijas semināra rektoru. Šajās sanāksmēs arhibīskaps un viņa padomnieki informē par luterāņu baznīcas darbību iepriekšējā gadā un galvenajiem notikumiem un pasākumiem, kurus Konsistorija plāno īstenot tekošajā gadā. Mēs, savukārt, informējam viņus, kā mācītāji, draudzes un to izpildorgāni ievēro likumdošanu par kultiem, izsakam savas pretenzijas un rekomendācijas attiecībā uz draudžu organizatoriskiem un saimnieciskiem jautājumiem, kā arī informējam par pasākumiem, kuri norisināsies mūsu republikas ekonomiskajā un kultūras dzīvē. Tikšanās ar arhibīskapu un viņa vietniekiem notiek visa gada laikā. Šajās tikšanās reizēs tiek apskatīti organizatoriska un saimnieciska rakstura jautājumi, kas skar luterāņu draudzes. (..) Mērķtiecīgas tikšanās ar arhibīskapu un kulta kalpotājiem mēs rīkojam pirms viņu izbraukšanas uz ārzemēm, lai piedalītos starptautiskos forumos, konferencēs un tikšanās. Pēc viņu atgriešanās mēs saņemām no viņiem informāciju par braucienu un tā rezultātiem Rietumos. Ar mums tiek pārrunātas Konsistorijas sastādītas ārzemju viesu uzņemšanas programmas.(..) Kad saņemam negatīvu informāciju par tā vai cita mācītāja darbību, pēc saņemto ziņu objektivitātes pārbaudes un paskaidrojumu saņemšanas no paša mācītāja, mēs, ja nav nepieciešami kādas konkrētas administratīvas darbības, informējam arhibīskapu Mestera un rekomendējam pieņemt noteiktus mērus, lai iedarbotos uz vainīgo. Arhibīskaps Mesters regulāri mūs informē par notiekošo Konsistorijas sēdēs, par apskatāmiem jautājumiem un pieņemtajiem lēmumiem. Aparāta darbinieki parasti Konsistorijas sēdēs nepiedalās".

Par kustības "Atdzimšana un atjaunošanās" darbību un aktivitātēm E.Kokars-Trops regulāri ziņoja PSRS Reliģijas lietu padomei:

“Nepieciešams norādīt, ka grupas aktīvi organizatori un ideologi ir kulta kalpotāji M.Plāte, A.Beimanis, J.Rubenis un J.Vanags. M.Ludviks un J.Rožkalns sadarbojas un regulāri nodod informāciju radio “Brīvība” Minhenē darbiniekam, emigrantam no Latvijas Pāvilam Brūverim. (..) Viņi nodrošina radiostacijas “Brīvība” darbinieku P.Brūveri ar izkropļoto apmelojošu informāciju par it kā republikā notiekošiem apziņas brīvības pārkāpumu faktiem, par kulta kalpotāju vajāšanām, ticīgo tiesību ierobežojumiem, utt. Piemēram, ilgstošā laika periodā radiostacija “Brīvība” savos raidījumos ziņoja par to, ka vietējās varas iestādes un Pilnvarotais apspiež ticīgo tiesības, ka no reģistrācijas Kuldīgas baznīcā noņemts Modris Plāte, ka liela ticīgo grupa (vairāk kā 300 cilvēku) viņa aizstāvībai savākusi parakstus, utt. Patiesībā, mācītājs M.Plāte Kuldīgas un Ēdoles draudzēs bez Konsistorijas atļaujas mainījis dievkalpojumu kārtību, ieviesis krusta ceļu, lūgšanu lasīšanu latīņu un grieķu valodās, utt. Pēc Ziemassvētku dievkalpojuma (1986.gada 25.decembrī) centās baznīcā organizēt “rokgrupas” koncertu. Viņa darbību daļa ticīgo, kuri vairākkārt vērsās Konsistorijā ar lūgumu atbrīvot M.Plāti no kalpošanas Kuldīgas luterāņu draudzē, nosodīja. Ar līdzīgām sūdzībām un iesniegumiem ticīgo grupa (40 cilvēku) vērsās pie Pilnvarotā. Cita Kuldīgas draudzes daļa pret M.Plātes jauninājumiem attiecās pozitīvi un ieņēma viņu aizstāvības pozīciju. Sakarā ar to Kuldīgas reliģiskajā draudzē radās konfliktsituācija. No augstākminētā izriet, ka ne Padomes Pilnvarotais, ne vietējo orgānu pārstāvji nekādas vajāšanas pret M.Plāti nav īstenojuši un tiesības un ticības brīvību nav pārkāpuši. Nepieciešams atzīmēt, ka šādā veida un analogiskām metodēm tiek fabricēta un Rietumiem nodota arī cita informācija, kurā tiek izkropļotā patreizējā situācija republikā reliģijā, baznīcā un ar ticīgiem. Ir informācija, ka J.Rožkalns un M.Ludviks gatavojās emigrēt no PSRS. Manuprāt, šos nodomus izmanto rietumu reakcionāro ideoloģisko centru pārstāvji un izplata ar radiostacijas “Brīvība”, “Amerikas Balss” un citu masu informāciju līdzekļu starpniecību. Viss tas tiek darīts, lai kompromitētu Latvijas Ev.luteriskās baznīcas galvu, arhibīskapu Ē.Mesteru, Konsistorijas locekļus, kuri pret padomju varas orgāniem attiecas lojāli, atbalsta Padomju valdības iekšējo un ārējo politiku, cīnās pret ekstrēmiskām tendencēm luterāņu garīdzniecības vidū. Šajā naidīgajā kampaņā vistiesāko līdzdalību ieņem evaņģēliski luteriskās baznīcas emigrācijā arhibīskaps A.Lūsis, ASV emigrācijā esošo Latvijas luterāņu prezidents V.Vārsbergs un daži citi latviešu evaņģēliskās garīdzniecības pārstāvji emigrācijā. J.Rožkalns un M.Ludviks sacer naidīgu un apmelojošu informāciju par “baznīcas vajāšanām” okupētajā Latvijā, ev.luteriskās baznīcas vadības un garīdzniecību daļas pārdošanos padomju varai. (..) Viņus šajā atbalsta ev.luteriskie mācītāji M.Plāte, J.Rubenis un vēl daži kulta kalpotāji. Viņi uzskata sevi par izglītotiem, erudītiem, pieredzes bagātiem teologiem, kurus Konsistorija ir nelikumīgi atstājusi neievērotus un nelaiž pie ev.luteriskās baznīcas vadīšanas. Ķeroties pie šādas rīcības, viņi cenšas sašķelt ev.luterisko garīdzniecību Latvijā, kļūt populāri, noskaņot lielāko kulta kalpotāju daļu, it īpaši jaunatni, pret arhibīskapu un Konsistorijas locekļiem un kārtējā Ģenerālajā Sinodē 1989.gadā sagrābt varu.”

Reliģijas lietu padomes Pilnvarotā atskaitēs ir atrodamas arī statistikas ziņas par situāciju 80.gadu beigās Latvijas Evaņģēliski luteriskā baznīcā. Laika posmā no 1976. līdz 1986. gadam savu darbību pārtrauca 8 draudzes, draudzes locekļu un mācītāju skaits samazinājās. 1987.gadā 203 draudzēs kalpoja 76 mācītāji, viņu vidū 70% bija vecāki par 60 gadiem. E.Kokars-Trops atzīst, ka “garīdzniecības kadru trūkums, ticīgo aizplūšana no baznīcas un reliģijas, reliģisko draudžu izjukšana daļēji attur Konsistoriju un arhibīskapa Ē.Mesteru pieņemt kardinālus mērus pret daļu mācītāju, kuri neatbalsta Konsistorijas līniju un nepilda tās lēmumus. Tas viss palielina šķelšanos un rīvēšanos Latvijas ev. luteriskās baznīcas garīdzniecības vidū, bet vēl jo vairāk grauž Konsistorijas autoritāti un tās ietekmi uz kulta kalpotājiem un ticīgajiem”. 1987.gada 4.septembrī E.Kokars-Trops Latvijas Kompartijas CK Propagandas un aģitācijas nodaļai raksta, ka “Latvijas PSR situācijā notiek lēna, pakāpeniska, bet noturīga ticīgo skaita samazināšanās kā rezultātā notiek pakāpeniska reliģisko apvienību sairšana. Lielajos reliģiskajos svētkos vienlaicīgi svētku dievkalpojumos piedalās 140-150 tūkstoši cilvēku. Dievkalpojumu apmeklētāju sastāva analīze liecina, ka lielākā daļa no viņiem - 70-75% - ir cilvēki pensijas vecumā. Jauni cilvēki, vecumā līdz 30 gadiem svētku dievkalpojumos ir no 15-20%. Lielākoties (75-80%) lūdzēju baznīcās un lūgšanu namos ir sievietes gados.”

Šāda reliģiskās dzīves un draudžu lejupslīde bija vērojama līdz 1988.-1989.gadam, izņemot atsevišķas draudzes, kā piemēram, Kuldīgas draudze vai Liepājas Lutera draudze. Reliģijas lietu

padomes Pilnvarotā atskaite par 1989.gadu atklāj jau citu ainu: luterāņu draudžu ienākumi pieauguši par 35%, kristību un laulību skaits pieauga gandrīz trīs reizes. Atskaite vēstī, ka “religisko organizāciju autoritātes pieaugumu ir sekmējusi to politiskā aktivitāte, līdzdalība nacionālās pašapziņas atjaunošanā”. Kristību un laulību skaita pieaugums jo īpaši bija vērojams tieši luteriskajā baznīcā. Pārējās konfesijās pieauguma apmēri bija daudz pieticīgāki.

80.gadu noslēgums iezīmējās arī ar dziļu krīzi paša Reliģijas lietu padomes Pilnvarotā darbā. Tās ierobežotās pilnvaras, ar Maskavu cieši saistītās darbības formas, apjukums attiecībā uz pārmaiņām sabiedrībā un arī PSRS reliģiskajā politikā rada zināmas bezpalīdzības iespaidu, kas atspoguļojas arī atskaitēs Maskavai: “Šodien mums pašiem ir ne līdz galam skaidrs, kā pārkārtot darbu vietējā līmenī, kādus kritērijus pielietot, lai daudz efektīvāk kontrolētu padomju likumu ievērošanu, lai pastiprinātu savu ietekmi uz garīdzniecību un ticīgajiem. Mūsu darbam traucē tas, ka iepriekšējos gados projektējot gaišās idejas attiecībā uz mūsu sabiedrības nākotni, mēs daļēji aizmirsām par konkrēto cilvēku, par viņa personiskajām interesēm, rūpēm un vajadzībām. Mēs steidzāmies pēc iespējas ātrāk īstenot dzīvē savus nodomus. Taču ne vienmēr rēķinājāmies ar ekonomiski tehniskajām un sociāli kulturālajām iespējām, ar reālajām situācijām un procesiem, kuri notiek mūsu sabiedrībā. Vēlamais tika uzdots par realitāti un, mums par nožēlu, mēs pie tā esam pieraduši.”

1988.gadā par Pilnvarotā vietnieku iecēla A.Kublinski, kurš 1988.gada 6.decembrī LKP CK sekretāram I.Ķezberam, ka “patreizējā valsts un baznīcas attiecību dinamiskā attīstība apsteidz mūsu aparāta iespējas pildīt tam uzliktos pienākumus, jo esošā struktūra un statuss ierobežo mūsu tiesības bez saskaņošanas ar PSRS Ministru Padomes Reliģijas lietu padomi pieņemt patstāvīgus un operatīvus lēmumus par daudziem svarīgiem republikas reliģiskās dzīves jautājumiem. Pilnvarotā un tā aparāta darbinieku pienākumi galvenokārt aprobežojas ar starpnieka vai padomdevēja funkciju pildīšanu. Lai celtu mūsu iestādes autoritāti un varētu nopietni risināt visus jautājumus, nepieciešamas daudz lielākas paša aparāta pilnvaras, kā arī vajadzīgs tā zināms juridiskais statuss”. Tiek norādīti arī iemesli: krasa reliģiskās dzīves aktivitātes palielināšanās un sabiedrības intereses pieaugums par baznīcu; kustība par bijušo kulta celtni atdošanu atpakaļ ticīgajiem; baznīcu starptautisko sakaru paplašināšanās un nostiprināšanās; sevišķi aktīva reliģiskās dzīves propaganda un atspoguļošana republikas masu informācijas līdzekļos; kulta kalpotāju iesaistīšana dažādos sabiedriski politiskos pasākumos; ievērojami pieaug reliģisko centru pieprasījumi palielināt reliģiskās literatūras izdošanu; krasi pieaudzis reliģisko apvienību, kulta kalpotāju un ticīgo iesniegumu, sūdzību un dažādu priekšlikumu skaits, kuri tiek adresēti dažādām Vissavienības un republikas instancēm”.

Nespēja tikt galā ar radikāli pieaugušajiem uzdevumiem, nespēja reaģēt uz prasībām, lūgumiem, daudzveidīgajām pārmaiņām bija viens no iemesliem, kāpēc Reliģijas lietu padomes Pilnvarotais un tā “āparāts” vairs nespēja kontrolēt un ietekmēt Latvijas Evaņģēliski luteriskajā baznīcā notiekošos procesus.

Veicot izglītības darbību pētījumu “Kristīgās kopienas panākumspēja, veidojot jaunu sabiedrības ilgtspējas modeli 21.gadsimtam”, reliģiskās kopienas praksē aprobežju jaunu, integrālas pieejas dievkalpojuma formu, kurā tā dalībnieki var piedalīties vienlaicīgi klātienē un tiešsaistē, apmācību ciklu kristietības pamatjautājumos, kas balstīts integrālās teorijas pamatprincipos, Tilmana Haberera (Tilmann Haberer) izstrādātās integrālās teoloģijas struktūrā un Jura Rubēna apkopoto garīgo praksi sistēmā. Reliģiskās kopienas praksē aprobežju arī Sandras Hauzeres (Sandra Hauser) integrālā kristīgā garīguma lūgšanas, vingrinājumus un impulsus.

Veicot izglītības darbību pētījumu par Latvijas kristīgās kopienas ietekmi sabiedrības attīstībā 20.un 21.gadsimta mijā, sastādīju interviju struktūru un plānu pētījumam, kuru veikšu ar interpretatīvi fenomenoloģiskās analīzes (IPA) metodi. Turpināju konferences par pēckovidlaika kristietību organizēšanu, kas ir plānota 2021.gada 4.-5.novembrī, pārskata periodā noturot 4 darba sēdes tiešsaistē.

Pārskata periodā tika sagatavota publikācija “Luteriskās baznīcas Latvijā ticamības krīze 1987. - 1989.gadā un tās atrisinājums.” 79. Latvijas Universitātes starptautiskā zinātniskās konferences Teoloģijas un reliģijpētniecības sekcijas tēžu krājumā, ko izdeva LU Akadēmiskais apgāds.

Pārskata periodā sagatavoju paneldiskusijas pieteikuma sarunu festivālam "Lampa" 2021.gada 20.-21.augustā par tēmu, kā integrāls garīgums un garīgas prakses var palīdzēt cilvēkam laikā, kad nav noteiktības, bet paliek vienīgi ticība. Paneldiskusijas nosaukums - "Garīguma nozīme krīžu pārvarēšanā", tajā kopā ar mani piedalīsies teologs Rinalds Grants, Andra Muižniece un Gustavs Terzens. Diskusiju vadīs Daina Jāņkalne.

Pārskata periodā gatavoju iesniegšanai izdevumā "Ceļš" Nr.72 (LU Teoloģijas fakultātes teoloģisks, reliģijpētniecisks un kultūrvēsturisks recenzēts izdevums ar starptautisku redakcijas kolēģiju, kura raksti atrodami arī EBSCO datubāzē) zinātnisko rakstu "Luteriskās baznīcas Latvijā ticamības krīze 1987.-1989. gados".

Pārskata periodā vadīju sekojošus bakalaura un maģistra darbus LU Teoloģijas fakultātē: Judītes Zušmanes bakalaura darbu „Militārā dienesta aicinājums – Teoloģijas antropoloģijas un psiholoģijas kontekstā”, Ilzes Ūdres bakalaura darbu "Vakarēdiena prakse LELB Covid-19 pandēmijas laikā", Kristīnes Bērziņas maģistra darbu "Cerība un tās nozīme smagu slimu pacientu aprūpē", Ivara Baula maģistra darbu "Covid krīzes apstākļi kā katalizators garīgai izaugsmei", Diānas Grīnvaldes maģistra darbu "Evaņģēliski luteriskās baznīcas sovjetizācija: Igaunijas un Latvijas piemērs (1946-1968)", kā arī recenzēju Annas Marlēnas Mekšas bakalaura darbu "LELB jauniešu ticības krīzes pieredze".

Pārskata periodā vadīju LU Teoloģijas fakultātē studiju kursu "Ievads praktiskā teoloģijā" bakalaura studiju programmā un studiju kursu "Teoloģija un prakse" maģistra studiju programmā.

Pārskata periodā piedalījos LU tīmekļseminārā "Datubāze Web of Science studijām un pētniecībai" un iepazinies ar informatīvā semināra "Zinātniskās publikācijas rakstīšanas process un bibliometrija" un tīmekļsemināra "Datubāze Scopus studijām un pētniecībai" materiāliem.

Pārskata periodā esmu pilnveidojis savas angļu valodas zināšanas, mācoties Latvijas Universitātes studiju kursā "Akadēmiskā personāla profesionālās angļu valodas prasmju pilnveide darbam studiju vidē" (kursa kods ValoT249).

Pārskata periodā veicu plānošanas darbu vienas vienības izmaksa plānā paredzētajam komandējumam uz Vāciju, lai veiktu konsultācijas ar integrālās kristietības eksperti Marionu Kistenmaheri un teologu Andreāsu Ebertu par alternatīvām kristietības formām un pieaugušo izglītības metodēm, ar Augsburgas universitātes profesori Katarīnu Cemingū par 21.gadsimta garīgumu un integrālo teoriju, interviju ar kustības "Atdzimšana un atjaunošanās" starptautisko atbalstītāju, arhibīskapu emeritus Elmāru Ernstu Rozīti, konsultācijas ar mācītāju un integrālās teoloģijas ekspertu Tilmanu Habereru.